

PRIPOVED
ŠTIRIPERESNE
DETELJICE

Aneja Kerin

Ilustracije: Alja Lekše

Vsako jutro toplo sonce posije na travnik in s svojimi žarki
obsije štiriperesno deteljico.

»Haaaaamm,« zazeha in raztegne svoje liste.

Vsako jutro znova se vpraša kaj bo počela.

»Najprej bom s sebe stresla jutranjo roso,« si reče in se
strese tako močno, da zbudi tudi ostale deteljice. Ostale jo
seveda niso marale, ker je bila ona štiriperesna deteljica,
vse ostale pa so bile triperesne. Bile so ljubosumne že odkar
je njena glavica pokukala iz zemlje.

Ves čas si šepetajo in se zraven hihitajo: »Ta četrti list ji
bo ovenel in odpadel in kako majhne liste ima ...«

A deteljica se ni menila zanje.

Se bo pač morala sprijazniti, da je drugačna in da jo bodo
morale ostale sprejeti takšno kot je.

Dan za dnem opazuje sonce, kako se premika po nebu. Ko pa sonce zaide, zapre oči in gre spat.

Nekega jutra pa jo ni zbudilo sonce, ampak vreščče sosedo. Ozrla se je proti njim in videla, kako jih majhna deklica trga.

Sama pri sebi se je spraševala kako naj jim pomaga.

»Ko bi le imela nožice in bi skočila iz zemlje in jim priskočila na pomoč.«

Poskuša se izvleči iz zemlje in res ji je uspelo.

Kar naenkrat poskoči, pogleda dol in vidi tanke zelene nožice. Skoči na skalo in potem na dekličino ramo in si reče: »Če se pokažem, se bo tako ustrašila, da bo izpustila deteljice.«

In res, deklica zagleda štiriperesno deteljico, zavrešči in odhiti stran. Vse deteljice padejo na tla.

In glej tudi druge so dobile noge.

Pogledajo deteljico in se ji vse v en glas opravičijo.

»Kako dolgo sem čakala na to,«
reče deteljica in potoči solzo.

Prav zato tako težko najdemo štiriperesno deteljico, ker nekje tam zunaj med triperesnimi prijateljicami, pripoveduje čudovite zgodbe o tem, kako vesela je, da ima takšne prijateljice.

